

Fekete és fehér csillagok

Lázban a teniszvilág, Párizs felé tekint, a Roland Garros versenyén szinte mind ott ragyognak a csillagok. Köztük két gyönyörű fekete gyöngyszem is, a *Williams* nővérek. Szegény *Venus* már kiesett, és tegnap a húga játékában gyönyörködhetünk.

Még volt is bennem valami elégtétel-igény, hiszen a nagyobbik nővért egyenesen tornagyőztesnek hitték a szakemberek, és nem sikerült neki. Itt van hát *Serena*, a kisebbik, majd elégtételt veszen, gondolom én.

De hát itt megint ellenükre örültek Isten malmai, mert ez a fekete teniszgyémánt kifogott egy habfehér, szőke partnert, *Pitkovskit*.

És a közönség rajong, sikong, egyelőre pártatlanul, hiszen Pitkovskiról alig tud valamit, *Serena* pedig már sztár.

És ahogy az lenni szokott, már eleve a gyengébbnek szurkol a néző! Mindig is így volt. És Pitkovski megérdemli a bizalmat. Egyre jobb, és méltó ellenfél. Igaz, néha reklamál a vonalnál, de tisztázódik lassan minden.

Ám a közönség igazságtalanságot lát, és ríkoltozik. És percek telnek, s a hangzavar a fehér, a szőke mellé áll egy döntés után. A bíró is tévedhet. Talán.

Áll a fehér lány, áll a fekete, és szakad meg a szívünk, a szívem, annyira sajnálom a számomra amúgy is rokonszenves *Serenát*:

– Nem neked szól a fütty, nem a színednek, hanem a bírónak, te lány! – kiálta-

nám, de csak befelé szorongok. Ennek a lánynak most mi lehet a lelkében? Csak nem...?

És tart a fütty a fehér lány igaza mellett, és áll a menet, és én nagyon is itthonra gondolok: mi lenne, ha ez itt történne nálunk, a Margitszigeten? Óriási tömeg a néger lány ellenében, a fehér javára. Hányszor, hány lapban s mind Nyugaton jelentené fel a magyar népet és Magyarországot **Eörsi István et Co.**? Miféle MIÉP-es tömegfasiszmusról dühöngenének itt-hon, ott, ahol jobban otthon érzik magukat, Nyugaton?

Megdermedt a játék, meg én is, áll az idő, s eszembe jut, hogy a minap Angliában egy városban tömegverekedés volt, az ázsiai bevándorlóknak mentek neki a jó bennszülött angolok, több száz sebesült, több száz rendőrt kellett bevetni, tartott a harc az idegenek ellen álló napig.

És ha ez Magyarországon, Miskolcon történik meg? Az egész országot bekerítették, újrafelosztották volna mint fasiszta maradékot, neohonfoglalót etc.

A *Williams* lányokra az egész teniszvilág figyel. Ránk csak az ellenségeink, de azok aztán nagyon. S a tenisz véget ér, a lányok hazaviszik a zsák pénzt s a dicsőséget vagy a vereség kesernyés ízét, aztán kezdik, illetve folytatják másutt, jókedvűen. Csak velünk valahogy más... Mi maradunk a megaláztatásban, százezerszer is Trianonra ítélt, magyarok.

Czegő